

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

«ΚΥΨΕΛΗΣ»

Τὰ ἀκόλουθον εἶναι ἀνάμνησις ἀπὸ τοῦ Giusti

IL RE TRAVICELLO.

Τοῦ τράβου-Βασιλιᾶ ποῦναι στ' αὐλάκι,
Τοῦ βγάνω τὸ καπέλομου ἴσια-κάτου.
Ὡ εὐτυχισμένοι ποῦστενε Βαθράκοι
Σὲ τέτοιο Βασιλόμπαιγνιο ἀπουκάτου!
Δὲν ἔχει μέλι, ἀλλ' οὔτε και φαρμάκι.
Δὲν ἔχει γνώμη κ' εἶναι σύνθημάτου
Ἐέγνωιαστο ἐκεῖ νὰ πλέη μὲς' στὸ νεράκι,
Χωρὶς νὰ λυσοστρώγη τ' ἀντεράτου.
Μονάρχης τέτοιος εἶν' πολλῆς ἀξίας,
Κ' ἐγὼ τότε κηρύττω θεόπεφτόνε·
Και προσκυνῶ κ' ἐγὼ μετ' εὐλαβείας
Τὸν ξυλοβασιλιᾶ τοῦ Βάτραχῶνε.
Εἶν' τιμὴ κ' εὐχαρίστηση μεγάλη
Ἐ ἔθνος Βατράχων ξύλινο κεφάλι.

ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

Τ' ΑΣΠΡΑ ΠΑΝΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟΥ.

(Ζακυνθία παράδοσις *)

Ἄϊ-Γιαννοῦ ἕξημέρωνε, τοῦ Λουμπαρδάρη σχολῆ,
Ποῦ τὴν προσμένουν μὲ χαρὰ και τὴ γιορτιάζουν ὄλοι,
Κ' ἡ Παναγιώτα ἔς τὸ Σκοπὸ, ἡ χήρα τοῦ Θανάση,
Ἄρχινησε μὲ τὸ σπερνὸ πουγάδα νὰ τοιμάση.
Μὰ ἡ Στάθινα, ποῦ τὴ θωρεῖ, τοῦ λέει:—α Ποῦνὰ μὴ φθά-
Ἄϊ-Γιαννοῦ ἀνήμερα τέτοια δουλειὰ θὰ πιάσης; [σης!
Τί σοῦρε, θεοκατάρατη! μωρὴ, δὲ τὴν ἀφίνεις;
Τὴν αὐρινὴ ἐδιάλεξες τὰ ἔρμα σου νὰ πλύνης;

(*) Τὴν ἀνωτέρω παράδοσιν, στιχογραφεῖσαν πρὸ ἐ-
νός σχεδὸν ἔτους, πρῶτος ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἑβδομά-
δι», ἐν γλαφυρῷ πεζῷ λόγῳ, ὁ κάλλιστος και πολλὰ ὑ-
πισχνούμενος αἴλο· κ. Γρ. Ξενοπούλος, ὅστις μετ' ἄλλων
μὲ παρώτρυνε και εἰς τῶν λοιπῶν Ζακυνθίων πα-
ραδόσεων τὴν στιχογραφεῖσιν.

—«Νοικοκυρά μου σώπασε, τήραζε τὴ δουλειά σου.
Γιορτὴ κὴ ἂν εἶναι τίθὰ ἴπῃ; Μὴν πλύνης ἡ ἀφεντιά σου.
—«Ὁθρῆα εἶσαι ἡ χριστιανή; Οὐ, χάσου, ἀφορεσμένη!
Ποῖα χριστιανὴ ἀκούστηκε μέρ' Ἄϊ-Γιαννοῦ νὰ πλένη;
Κακόρκε, θὲ νὰ κολασῆς, βαρειὰ θὰ κριματίσης,
Ποῦ τὴ γιορτὴ τοῦ χάρις του ζητᾶς νὰ μαγαρίσης
Ἄσόχησες τὴ Δημητροῦ, ποῦ ἡ γῆς νὰ μὴν τὴ λυώση.
Ποῦ ἐπρόπερσε, σὰ σήμερα, τοῦ ἐμπῆκε νὰ ζυμώση,
Και τὰ καρβέλια, πᾶψῆσε, και εἶχε φυλαμένα,
Πάει και τὰ βρέσκει ἔπειτα κάρβουνο γεναμένα;,
Καλὰ· ἐτοῦτο ποῦ μοῦ λὲς, ἐμὲ δὲ μὲ τρομάζει·
θὰ πλύνας, ναί! και λόγου σου μὴ μπαίνης, μὴ σὲ γνοιάζει.
—«Σὰν πλύνης; ἔς τὸ κεφάλι σου τὸ κρῖμα, κακομοῖρα!
Ἐτσι κὴ ὁ Θεὸς σ' ἔχει, μωρὴ, τῶρ' ἀπὸ χρόνους χήρα.
Ἡ Παναγιώτα ἀχάραγο, δίχως καιρὸ νὰ χάση,
Πλένει, και ὅταν ὕσερα τὰ ροῦχα πάη νὰ μπάση,
Τοῦ ἐφάνη ἕνας καλόγερος πῶς διάβηκε ὀμπροσά της,
Ποῦ μὲ τὸ χέρι, φεύγωντας, το' ἔδειχνε τὰ πανιά της.
Σιμῶνε, σκύφτει γιὰ νὰ ἰδῆ ἐκεῖ ποῦ εἶν' ἀπλωμένα·
Νὰν τ' ἀσηκώση δὲν μπορεί.—ἦταν μαρμαρωμένα!
Και ἀπὸ τότε ἔς τὸ Σκοπὸ, εἰς τὴ δεξιὰ μεριά του,
Τὰ βλέπεις ὀποῦ ἀσπρίζουνε, και λέγονται πανιά του.
Λένε πῶς ἐμαρμάρωσε εἰς τὴ σιγμὴ κ' ἐκείνη,
Και πῶς σὰν ἔρχεται ἡ γιορτὴ, ποῦ βάρθηκε νὰ πλύνη,
Τὴ νύχτ' ἀκούνε νὰ χτυπᾶ βαρειὰ τὸν κόπανό της·
Κὴ ἀνατριχιάζει κάθε μιὰ και κάνει τὸ σταυρὸ της.

ΑΝΑΡ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Τῷ ἀξιολύτῳ φίλῳ και Ποιητῇ

Κ.φ ΑΝΔΡΕᾶ ΜΑΡΤΖΩΚῆ

Ἐλεῖμονεῖστε τὸν τυφλὸ,
Ποῦ ἔχει νεκρὸ τὸ χέρι,
Γιατὶ δὲ βλέπει ὁ δυστυχῆς,
Και ἔτζι ἐργασία δὲν ἔξει.

Ἐγὼ ἐγεννήθηκα τυφλὸς·
Τὴ φύσιν δὲ γνωρίζω,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

115341 φ6.0042

Δὲ βλέπω ἀπὸ τὰ μάτια μου,
Ἄλλὰ συχρὰ δακρύζω.

Τῆ γῆ, τ' ἀστέρια δὲ θωρῶ,
Τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι,
Μῆτε γνωρίζω ποῦ πατεῖ
Τὸ μαῦρο μου ποδάρι.

Στὰ μάτια ἐμὲ τοῦ δυστυχῆ,
Σκοτάδι, φῶς, εἶναι ἓνα,
Καὶ ὅσα 'ς τὸν κόσμον ὑπάρχουνε
Τὰ λέγω νεκρωμένα.

Αἰσθάνομαι ὅμως τῆ δροσιά,
Ὅπου γλυκὰ μοῦ φέρει
Εἰς τὸ ἀχαμνὸ μου πρόσωπο,
Τὸ δροσισμένον ἀέρι.

Ἀκούω στ' αὐτιά μου τῆ λαλιά,
Ποῦ κάνουν τὰ πουλάκια,
Καὶ μοῦ ἀλαφρόνουν τῆς καρδιάς
Τὰ τρομερὰ φαρμάκια.

Αἰσθάνομαι 'στὴν ὄσφρησι
Τὴν εὐμορφὴν εὐωδία,
Ποῦ τ' ἀνθία χύνουνε γλυκὰ
Ἐπὶ τῆ μαύρῃ μου καρδιά.

Ὅταν φωνούλα ἐσπλαχνικῆ
Ἀκούω ἀπὸ παρθένα,
Μοῦ φέρεται πῶς ἄγγελος
Ἦλθε σιμὰ εἰς ἐμένα.

Ἀκούω βρονταῖς ἀπὸ 'ψηλὰ
Μὲ ταραχὴν μεγάλην,
Κι' ὀλόγυρά μου ἀντιβοοῦν
Βροχαῖς, καὶ ἀνεμοζάλη.

Κλονίζονται τὰ γόνατα
Καὶ χάμου γονατίζω,
Καὶ μὲ τὸ νοῦ, καὶ τῆ ψυχῆ
Τῆ προσευχῆ μου ἀρχίζω.

Καὶ ὅταν ἀκούσω μουσικαῖς
Νομίζω ὅπως πετάω,
Καὶ ὅπως θὰ φύγω ἀπὸ τῆ γῆ
Στὸν οὐρανὸ νὰ πάω.

Ἄλλ' ἂν τὰ μάτια μου τυφλά,
Τυφλὸς δὲν εἶν' ὁ νοῦς μου,
Ὅπου μὲ κάνει νὰ θωρῶ
Κόσμους καὶ ἐγὼ δίκους μου.

Τῆ φύσι νὰ φαντάζωμαι
Πῶς στέκεται ἔμπροστά μου
Κι' ἔτσι ἀγροικῶ 'ς τὰ στήθεια μου,
Νὰ μοῦ κτυπᾷ ἡ καρδιά μου.

25 Νοεμβρίου 1884.

ΕΙΣΑΒΕΤΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΣ.

Ἡ ΔΥΟ ΠΑΡΘΕΝΑΙΣ

Τῷ ΦΙΛῷ ΠΟΙΗΤῆ Κ. ΑΝΔΡΕᾶ ΜΑΡΤΖΟΚῆ.

Δύο παρθέναις μίαν αὐγὴν ἦτανε καθισμέναις
Ἐπὶ τὸν ὄχθον ἑνὸς περιβολίου μὲ ἄνθη σολισμέναις.
Ἡ μία ἦταν εὐμορφὴ, ὅσον ἄγγελος ὠραία.
Κι' ἡ ἄλλη ἦταν ἄσχημὴ καὶ λυπημένη νέα.
Προσεχτικὰ ταῖς κύματα κα' ἐθαύμαζα τῆ φύσι
Ποῦ ὅ,τι θέλει κάνει αὐτὴ 'ς τὴν ἄχαρῃ μας Κτίσι.
Κι' ἐνῶ αὐτὸ ἐλογαριάζα θωρῶ ποῦ ταῖς σημῶνει
Ἐνας φτωχὸς, γέρος τυφλὸς, καὶ εἰς αὐταῖς ἀπλώνει
Μὲ τῆ βοήθειαν ἑνὸς παιδιοῦ τὸ χέρι, κουρασμένον,
Ἀπάνου εἰς τὸ ἀδύνατον βραδί του ἀκουμπισμένον.
Ἐπὶ τῆ φαλακρῆ του κεφαλῇ ἀνάριαν ῥιζομέναις
Ὀλόασπρες ἐφαίνοντο ἡ τρίχαις νεκρωμέναις,
Καὶ τὸν ἀγῶνα ἐδειχναν ποῦκαμαν μὲ τὰ χρόνια,
Εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξί, μὲ τ' ἄνθη μὲ τ' ἀηδόνια.
Μὲ χεῖλον ἄχνον καὶ ἀδύνατον φωνάζει—ἐλεημοσύνη,
Ἐλεημοσύνη εἰς τὸ φτωχὸ, ποῦ νησικὸς εἶναι μείνη—
Εἰς τῆ πονόπλασθον λαλιὰν τοῦ γέρου διακονίαν.
Ἡ ἄσχημὴ ἀσκηώθηκε μὲ κόρης σεμνῆς χάρι,
Κι' ἀπίθωσε 'ς τὸ χέρι του τὸ ὑστερον λεπτὸ τῆς
Ἀντάμα μ' ἓνα δάκρυον καὶ μ' ἓνα στεναγμὸν τῆς.
Ἐπὶ τῆ σεβασῆ αὐτῆ στιγμῇ ἡ εὐμορφὴ ἐγελοῦσε,
Ἐπαίξε μὲ τ' ἄνθη τῆς καὶ γλυκοτραγουδοῦσε,
Κυττάζοντας τὸ κόρπον τῆς, ὅσον νὰ λει μὲ τὸ νοῦ τῆς
Πῶς κλεῖ εἰς αὐτὰ τὸ θάνατον τοῦ δύστυχου ἐραστοῦ τῆς.
Τότες ἐγὼ ἐμίλησα 'ς τὴν ἄσχημὴν τὴν νέα—
Ἄν κόρη δὲν εἶσ' εὐμορφὴν, ἀγγελικὴν καὶ ὠραία,
Εἶσαι κρυμμένος ἄγγελος 'ς ἄσχημὴν φορεσίαν,
Ποῦ τῆ φωτίζει ἡ Ἀρετὴ ὅσα θεῖα εὐμορφία.
Αὐτὰ τὰ λόγια ἀκούοντας ἡ εὐμορφὴ παρθένα,
Ἄνοιξε τὰ χεῖλα καὶ τῆς τὰ ροδοσμωμένα
Καὶ ἔλεγε— «Εἶν' ὅλα σκοτεινὰ ἔμπροσθέν μου εὐμορφία.
Ὅ Ἄπλαστος ἐχάρισεν 'ς αὐτὴν μεγάλην ἀξίαν
Νὰ ναι δοξαστὴ τ' οὐρανοῦ 'ς τῆς γῆς τὴν τρικυμία.

Εἶν' ἡ εἰκόνα τοῦ καλοῦ, τῆς ἴδιας τῆς ψυχῆς μας,
Γλυκεῖα χαρὰ ἔς τὴ νεώτη μας, ἔς τὴ δύσι τῆς ζωῆς μας.
Εἶναι παιγνίδι εὐχάριστο ἔς τὸ νέο, ποῦ τὴ λατρεύει,
Πετᾶει ἕψηλά ὅσων νικητῆς καὶ ἔς τ' ἄστρο τὴ γυρεύει.
Ἡ Ἄρετ' εἶν' Ἀυγερινός καὶ Ἡλιος ἡ εὐμορφία,
Κάνει μεγάλους τοὺς μικρούς, κλεῖ τὴν Ἀθανασία.»

Ἐν Ζακύνθῳ τῆς 4. Νοεμβρίου 1884.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΣΜΥΡΝΗΝ.

(Αὐτοσχέδιον)

Α΄,

Σὲ ἀφίνω !... καὶ σ' ἀφίνω ἄφρονι φιλόξεν' ἀπρογιάλι
κι' ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς καρδιάς σ' ἀφίω ἄφρονι καὶ πάλι.

Γαλανομάτη μ' οὐρανέ, μὲ κόραις τὰ χρυσ' ἄστρο
μ' ὅσα ποῦ φεύγω δάκρυα ποτίζ' αὐτὴ τὴ γλάστρα

Ποτίζε, ρίχνε μιά ματιά τὰ ἄνθη τῆς δρόσιζέ τῆς
ποτέ τῆς νὰ μὴ μαραθῆ, νὰ μὴ βλαθῆ ποτέ τῆς.

Βρέξε συχνά, γαλάζιε μου, νὰ μὴν φυλλορογήση,
καὶ ζέσταινέ τὴν, Ἡλιε μου, νὰ μήπως κερρινίση.

Καὶ σὺ, πουλί μυριόλαλο, γιὰ ἄμην' ἀγρύπνα, δέ τὴν,
καὶ μὲ τραγούδι ἄλονυχτις γιὰ μὲν νανοῦρίζε τὴν.

Φύσα, πνοὴ τοῦ Πλάστου μας σιγά, κι' ἀγκαλιάζε τὴν
κι' ἔλα κρυφά, στόμα γλυκὸ γιὰ μὲ καὶ φίλησέ τὴν.

Σιγά, σιγά, μὲ μαλακὰ φτερά, μὴ τὰ μαλλιά τῆς
τῆς τὰ χαλάσης, μὴ ντραπῆ καὶ χάση τὴ θωρεῖά τῆς.

Φεύγω... γοργὰ φύσῃς !... Γιατί μὲ βιά μ' ἀποχωρίζεις ;
τί σου φταίξω, κῦμα σκληρὸ, καὶ πίσω μὲ γυρίζεις ;

Γιατί μὲ σπρώχνεις μὲ ἀφρούς ; μὴ τύχη καὶ ζηλεύεις,
πῶς ἀγαπῶ κάλλι' ἀπὸ σὲ τὴν Σμύρνην ποῦ λατρεύεις ;

Ἀγάπα, λούζε τὴν συχνά, μ' ἄφες μὲ νὰ πετᾶξω
ἀπὸ μακρὰ κἂν μιά ματιά, καὶ δὲν θὰ στὴν πειράξω.

Καὶ τ' ἦταν ἓνα φίλημα νὰ μ' ἀφινες ἀκόμα
ζηλόφτονο, νὰ ἔδινε στὰ πόδια τῆς, στὸ χῶμα ;

Σ' ἀφίνω ἄφρονι, ἀπὸ μακρὰ ἀγαπητὸ περιγιάλι,
ἄφρονι καὶ χαρὰ δὲν ἔχω εὐχὴ γιὰ νὰ σ' ἀφήσω ἄλλη.

Τώρα κτυπάτε μὲ φωτιὰ κῦμα μαζὺ βαρεῖτε,
ἀβάρετα ἐγὼ ἀγαπῶ, μᾶς σεῖς θὰ κουρασθῆτε.

Ἐνα μὲ μέλλει καὶ γι' αὐτὸ συγχοιυτᾶζω πίσω,
σ' αὐτὴν ποῦ μᾶς ζηλέφατε θὰ ζήσω νὰ γυρίσω ;

Β΄.

Τὸ ἀπρογιάλι σβέννεται Πά' ἡ Σμύρνη !!! μὰ ξανοίγω
ἐκεῖ... σ' ἓνα ἕψηλὸ βουνὸ μιά ποῦ δακρύζει ἄλλο.

Μ' ἀφοῦ κι' ἡ πέτρα αἰσθάνεται τὸν πόνο τῆς καὶ κλαίει
ποῖα καρδιά σὰ χωριστῆ σὲ δάκρυα δὲν πλέει ;

Ἢ Χαῖρε,, τοῦ πρώτου ποιητῆ πατρίδα καὶ μητέρα,
αὐτὸς πρωτόειδε τοὺς θεοὺς κι' ἐμίλησ' ἐδῶ πέρα.

Γι' αὐτὸν ἐστεῖλαν κι' οἱ θεοί, Σμύρνη μ' ὠραία χώρα,
κι' ἔκλεισαν μέσ' ἔς τοὺς κόρφους σου τόσα καὶ τόσα δῶρα.

Γεῖά σου ὠμορφιάς τὸ καύχημα, ἀνατολῆς καμᾶρι
Ἐπαγγέλιο τοῦ πολιτισμοῦ πῶχαις ζωὴ καὶ χάρι.

Ἄν εἶν' γραφτὸ νὰ μὴ σὲ ἰδῶ στὴ γῆ σ' ἂν δὲν πατήσω,
μόνον τὰ μάτια μ' ἂν κλειστοῦν θε νὰ σὲ λησμονήσω.

Κ' ἐκεῖ ἄνω τὸ μνημᾶ μου ἡ πλάκα μου θὰ γράφη,
πῶς πρώτη σὺ μοῦ διδάξες αἰσθήματα καὶ πάθη.

Ναί, πρώτη σὺ, στὴ τέχνη μου, τὰ πρώτα βήματά μου
τὰ στήριξες καὶ μῶβαλες καρδιά μέσ' τὴν καρδιά μου.

Συγχώρησέ με, Ζάκυνθος, ἀνοσταμένη κόρη,
ἄλλῳ δὲν ξεπλερώνονται χάριαι διπλαῖς ... Συγχώρει !

Σ' ἀφίνω ἄφρονι ἀργυρόφωτο τῆς Σμύρνης ἀπρογιάλι
ἐλπίζω ἄλλη μιά φορὰ πῶς θὰ σὲ δῶ καὶ πάλι.

Τώρα κτυπάτε μὲ φωτιὰ κῦμα, μαζὺ βαρεῖτε,
ἀβάρετα ἐγὼ ἀγαπῶ, μᾶς σεῖς θὰ κουρασθῆτε.

Στερνὴ ματιά, στερνὸ φιλὶ ἀπὸ μακρὰ σου στέλνω
κι' ἓνα χαλῆκι, λίγο ἀφρὸ σφιχτὰ κοντὰ μου πέρνω.

(Ἀπηγγέλη ἐν Σμύρνην ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κατὰ τὴν
εὐεργετικὴν τοῦ θιάσου παράστασιν ἐν τῷ θεάτρῳ
Ἐπόλλων, τὴν 15 Νοεμβρίου 1884.)

Ἀθήνησι τῆς 19 Νοεμβρίου 1884.

Δ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗΣ.

Τῆς νύχτας ἡ ἀσπροφεγγιὰ καὶ τῆς καρδιάς μου ὁ πόνος
μ' ἐπλάνεσαν, ἀγάπη μου, σὲ μέρη ἐρημωμένα
καὶ μέσ' σὲ τέτοια μοναξιά ἐπερπατοῦσα μόνος
μὲ μιὰν ἐλπίδα σ' τὴ καρδιά, μ' ἐν ὄνειρο-ἔσένα—

Μὰ σύγνεφα ποῦ διάβαιναν ὅλα τ' ἄστρια σβύνουν
χύνουν σκοτάδι γύρω μου, σκοτάδι σ' τὴ θωριά μου
καθὼς τὰ μαῦρα μάτια σου καμμιὰ φορὰ μοῦ δίνουσιν
πικράδα μέσα σ' τὴ χαρὰ καὶ δάκρυ σ' τὴ καρδιά μου

—Ἀχ ! εἶπα τότε ἡ νυχτιά μὲ τὴ ματιά σου μοιάζει
ὡσάν τ' ἄστρια ὁ ἔρωτας τὴν ὄψι σου ἀλλάζει.

Ἐν Ἀσολοῦδι.

ΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΝΙΚΟΛ. ΙΩ. ΣΤΑΜΑΤΕΑΟΣ.
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Ότε ὁ ἥλιος ἔδωκε κι' ὁ οὐρανὸς ὄχρια,
 Ότε ἡ ῥοδοδάκτυλος ἐπρόβαλλε αὐγή,
 Ότε ὁ βορρῆας ἔπνευσε καὶ ἦτο μεσημβρία,
 Τότε εἰς τὸ παράθυρον ἐρέμβαζες ἐσύ!

Τοῦ παραθύρου κάτωθεν περιπατῶν ἡρέμα,
 Τὸ ἄσμα μου ἐτόνιζα μετὰ φαιδρᾶς φωνῆς,
 Κ' ἔσρεφον ἱκετευτικῶς δακρυρρόων τὸ βλέμμα,
 Ἐσύ μοι ἐμειδίας μετὰ χάριτος πολλῆς!

Πολλάκις μόνος διέβαινον ὄλος κατηφῆς,
 Τὴν κεφαλὴν μου ἔκλινα 'ς τὸ σῆθός μου πικρῶς,
 Μὴ βλέπων 'ς τὸ παράθυρον οὐδὲ σιανὴν αὐτῆς,
 Ματαίως περιέμενα, μ' ἠπάτα φεῦ! σκληρῶς!

"Ἄλλοτε πάλιν σ' ἔβλεπον νὰ μηδειαῖς μὲ χάριν,
 Τὰ ῥοδοχρόα χεῖλη σου φίλημα νὰ προσφέρουν,
 Οἱ μελανοὶ σου ὀφθαλμοὶ νὰ σρέφονται πρὸς ἄλλην,
 Σοφία! ναὶ τὸν ἔρωτα τὰ χεῖλη σου προφέρουν!!!

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰανουαρίου 1885.

ΣΤΥΓΙΑΝΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΑΚΗΣ.

ΠΟΙΟ ΑΠ' ΤΑ ΔΥΟ;

Πόσαις φοραῖς ποῦ κάθωμαι κοντὰ σου
 Καὶ μὲ κυττᾶς μ' ἕνα χαμόγελό σου,
 Νομίζω πῶς σ' ἐκείνη τῇ ματιᾷ σου
 Τὸν ἔρωτα μοῦ δειχνεῖς τὸν κρυφὸ σου!

Καὶ πόσαις φοραῖς πάλι, συφορά μου!
 Ἐνῶ χαμογελαῖς καὶ μὲ κυττάζεις,
 Νομίζω πῶς γελαῖς τὸν ἔρωτά μου
 Καὶ θέλεις τὴν καρδοῦλα μου νὰ σφάζεις!

Λυπήσου με καὶ πές μου, πές μου, ποῖο,
 Χρυσὸ μου, νὰ πιεσῶ ἀπὸ τὰ δύο;

Πόσαις φοραῖς μέσ' στὰ τρελλὰ παιχνίδια
 Ὁ δύστυχος ἐγὼ δὲν γελοῦ μόνον,
 Σὺν νῆχῳ μέσ' τὰ σῆθη μαῦρα φεῖδια,
 Κ' ἐπάνω σου τὰ μάτια μου κερφάνω!

Καὶ πόσαις φοραῖς πάλι σκοτεισμένος
 Σηκώνομαι καὶ φεύγω ἀπὸ κοντὰ σου.
 Μ' ἄλλαις γελοῦ μακρυὰ σου καθισμένος,
 Σὺν νὰ μὴν ἀγαπῶ τὴν συντροφιά σου!

Μὰ τώρα δὲν ἠξέυρεις καὶ σὺ, ποῖο,
 Χρυσὸ μου νὰ πιεσῶς ἀπ' τὰ δύο;

Ἀθήνησι, 1885.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

ΜΕΣΑ 'ς τὸ Μᾶν τὸν φαιδρὸ, 'ς τὴ γελαστὴ τῆ φύσε
 Ἐγὰρ ὁ χάρος ὁ σκληρὸς τὸν Βίκτωρα ν' ἀρπάσῃ;
 Ἐγὰρ αὐτὸ τὸ λαμπερὸ ἀστὲρι μας νὰ σβύσῃ

Μέσα 'ς τὸ Μᾶν ποῦ πολὺ μοσχοβολοῦν τὰ ἄνθη
 Ὁ ποιητὴς ἀπέθανε καὶ πάει νὰ 'συχάσῃ!
 Ὡ κρῖμα! σῶμασὰν κι' αὐτὸ νὰ μπῆ στῆς γῆς τὰ θάθη.

Ὡ χάρε, χάρε ἄσπλαγχνε, δὲν εἶνε ἀμαρτία
 Τὸ δρέπανό σου, τῇ ζωῇ ἐκείνου νὰ στερήσῃ;
 Τὸν θάνατό σου, ὦ Οὐγκῶ, θρηνεῖ πᾶσα καρδία!

Ὅσα κι' ἂν εἶπω, Βίκτωρ μου, δὲν φθάνουν καὶ τ' ἀφίνω
 Ἡ Μοῦσα μου δὲν ἠμπορεῖ κι' αὐτὴ νὰ προχωρήσῃ
 Παῦω λοιπὸν, ἡμίθεε, καὶ πλείεστα δάκρυα χύνω!

Μάιος 1885

Γ. ΜΑΓΓΙΩΡΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΟΥΓΚΩ

Θεῖος Οὐγκῶ ὦδ' ἐσιν, ὅς Γαλλίαν τὴν μεγάλαυχον
 πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιπεῖ σοφίῃ
 οὐ χάριν ἔσκησεν δῆμος μεγαλόπτολις αὐτὸν
 ἐνθάδε, καὶ τιμαῖ ἀμφοτέρωθεν

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΒΡΥΣΙΝ

Πρὸς σέ μ' ἀρέσει νᾶρχωμαι
 Βρῦσι καμαρωμένη
 Ν' ἀντλίζω τὸ νεράκι σου μὲ φύλλο
 Ἀσκινοκάρας. Πάντοτες
 Ἐνθύμισις μὲ δένει
 Τριγύρω ἐδῶ μὲ τὸν ἀρχαῖο φίλο.
 Τοῦτος ῥωμαντικότερος
 Ἐστοντας, ἀπὸ μένα
 Γιὰ τὴν ἐφεύρεσί σου ἐκαυχᾶτο!
 Σὲ δυὸ ντομούς ἀνάμεσα
 Μὲ φύλλα πυκνωμένα
 Σφαλεῖς ἀπόσκιο κι' ἀπάερο δροσάτο.
 Συχνὰ ὅμως δὲν ἤθελα
 Τῆς κόρης τὸ λαγίγι
 Νὰ ξανοίγω, καθὼς και τὸ κοπάδι,
 Ὅπου μὲ τὸ κουδούνισμα
 Ταράζουν τὴ γαλήνη
 Καὶ τοῦ λοιποῦ θε νᾶρχωμαι τὸ βράδυ.

Γ. Τ. Β.

Ο ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ ΜΟΥ

Νέος κατατεθλιμμένος
 Θεωρῶ τὸν οὐρανὸν
 καὶ ὁ νοῦς μου εἰς τὸ χάος
 βραδυτρέχων προχωρεῖ.
 Μένω παραπονεμένος
 καὶ τὴν κεφαλὴν κινῶν
 σκέπτομ' ἡσυχεὶ καὶ πράως
 διατί μὲ τιμωρεῖ

Ἡ σκληρὰ μου εἰμαρμένη;

Διατί φεῦ συνωμῶσαν
 εἰς τὰ τόσα μου δεινὰ
 πάντα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ
 κι' ἡ ἀγάπη κι' ἡ φιλία
 Καὶ τὴν νειότ' ἐθανατώσαν
 τῆς ζωῆς μου ταπεινὰ
 περιφρονημένα οὕτω
 ἄχ! ζωὴ μου παναθλία.

Διατί νὰ ἐπιμένῃ;

Ὡς ἀκόμα κι' ἡ φιλία
 τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς
 εἰς τοὺς δυστυχεῖς τὴν δίδει
 πρὸς μικρὰν παρηγορίαν
 Μ' ἐγκατέλιπ' ἐν ἀθλία
 ὅσσει, ὅτ' εἶμαι κουφὸς
 μ' ἀποφεύγει κι' ἀποδίδει
 ἔλεος μὲ ἀπορίαν

Ἵπομονὴ φεῦ! τί νὰ γείνη!

Φεῦ! ἀπηύδησα ἐλπίζων
 εὐτυχίαν τὴν σκληρὰν
 τὸν αἰώνιον λιμένα
 τῆς εἰρήνης νῦν ποθῶ
 Καὶ θὰ ἴδω χαιρετίζων
 τὴν ἡμέραν τὴν λαμπρὰν.
 τὴν ζωὴν... δὲν θ' ἀσπασθῶ;

Ναὶ ὁ θάνατος μ' ἠδύνει!

Φιλιατρὰ 1. Μαΐου.

ΙΒΥΚΟΣ.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΜΟΥ

Ἐκεῖός ποῦ ἀκούει, καὶ τὴ δροσιά ποῦ εἶσι
 Ἔερε τὰ βάσανά μου καὶ βογκάει.

(Σολωμός)

ΝΥΚΤΙΑ, τὸ γλυκοχάραμα, νύκτα κ' αὐγὴ, τὸ βράδυ,
 καὶ εἰς ἓνα κακοροϊζικο τὸ πᾶν εἶνε σκοτάδι.

Νύκτα γιομάτη σύγνεφα, νύκτα δυστυχημένη,
 ἡμέρα ποῦ γεννήθηκα μαύρη σκοτινιασμένη.

Θὰ σκουζε τὸ στριγκλόπουλο γιατί ὡς κι' αὐτὸ ἐλυπεῖτο
 ἐκεῖνον ποῦ γεννιότουνα καὶ θὰ παραπονεῖτο,

Στὴ φύσι πῶδινα στὸ φῶς πλάσμα δυστυχημένο,
 γιατί ἐκεῖ ἐμάντευε τὴ τύχη μου, τὸ καυμένο.

Σ' εὐχαριστῶ πουλάκι μου, πουλί μου μισημένο,
 σὺ πρῶτο δάκρυα ἔχυσες γιὰ μένα τὸ καυμένο.

Νὰ γνῶρίζα τ' ἀστέρι μου! θε νᾶταν πανιασμένο,
 τὴν ὥρα ποῦ γεννιόμουνα γιατί ἦτο πικραμένο

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΚΟΡΟΪΖΙΚΟ, ΜΑΥΡΟΒΑΛΙΟΥΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Δὲν ἔσφαλε τ' ἀστέρι μου, οὔτε τὸ ἔρω πουλί μου,
 ἐμάντεψαν τὰ βάσανα πό βρήκα στὴ ζωὴ μου.

Ἄλλὰ δὲν ἀπελπίζομαι· ἔχω παρηγορία,
γιατί δύο ἀγγέλους ἔστειλα στή παντοδυναμία,

Σ' ἐκεῖνον ποῦ σὶὸ Γολγοθᾶ μ' εὐσπλαγχνικὸ τὸ βλέμμα,
ἠθέλησε καὶ ἔχυσε γιὰ μᾶς τὸ Θεῖο του Αἷμα.

Θὰ μεσιτέψουν βέβαια νὰ πάσουν τὰ δεινά μου
γιατί γιὰ κάμποσο καιρὸ τ' εἶχα στήν ἀγκαλιά μου.

ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ

Τῷ ΦΙΛῷ ΔΙΟΝΥΣΙῷ Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛῷ

Διέβαινε πλησίον μ'ας.

Ἡ γαλλονὴ της, φῶς θαμβοῦν, διέλυε τὸ σκότος,

Σιγῶμεν καὶ οἱ δύο μ'ας. . .

Ὁ φίλος μου—ἀνέρας—λύει τὴν γλῶσσαν πρώτος:

—«Ἀκόμη τὰ συνήθη της

Δὲν ἄφησ' ἡ καρδιά σου; Ἀκόμη τὴν λατρεύεις;

Τι κρύπτει εἰς τὰ σήθη της

Τὰ μέλις ἐξοχούμενα; ἔ, φίλε, δὲν μαντεύεις;»

Ἐνόησα τὸ σκῶμά του! . . .

Τὸ πάθος μου διέσυρεν ἡ γλῶσσά του δρυμεία

Ὡς καὶ τὸ εἶρον ὄμμα του. . . .

Μόνον ἐμὲ δὲν με νοεῖ καρδιά οὔτε μίαν!

Γελάσας τῷ ἀπήντησα:

—«Τί κρύπτει εἰς τὰ σήθη της; Ναι, χθὲς δὲν ἦσαν

Τὸν ἔρωτα συνήνησα [κόϊλα.

Καὶ μ' εἶπεν ὅτι ἔχασε δύο ἀφρώδη μῆλα.

Καθὼς καὶ τὴν καρδίαν μου,

Ἐκεῖνη τῷ τὰ ἔκλειψε... τὸ ἐννοεῖ καθεὶς!

Ὡ, εἰς τὴν ἐξουσίαν μου

Ἄς εἶχον ὅ,τι ἐκρυψεν... ἄς ἤμην ὁ κλαπεὶς!»

Ἐν Ζακύνθῳ Ἰούνιος 1885.

Γρ. Δ. Ξεγρόπουλος

ΤΑ ΧΑΛΙΚΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

1

Ἀγάλια ἀγάλια ἔρχεται τὸ κύμα 'ς' ἀκρογιάλι
Μὲ λίγο ἀφρὸ γιὰ σόλισμα, μὲ χίλια παιχινιάκια,
Σκορπιέται, φεύγει, ἔρχεται, ξαναγυρίζει πάλι
Κι' ἔλο φιλεῖ τῆς ἀμμουδιάς τὰ μύρια χαλικιάκια.

Καθ' ἓνα κύμα ποῦρχεται φιλεῖ τῆς γῆς νὰ πάρη
Σκορπιᾶ 'στὰ χαλικιάκια της ὀλίγη εὐμορφάδα
Κι' ἔτσι αὐτὰ σωριάζονται 'στὴν ἀμμουδιά μὲ χάρη
Καὶ δείχνουν ἀξετίμητη σὲ χρώματα λαμπράδα.

Περίσσια ἔχουν χρώματα, περίσσια ἔχουν κάλλη
Καὶ τὰ φορεῖ 'περίφανο μ' ἀσύγκριτα σολιδια
Τὰκρογιάλι.

—Ψεύτρα ὠμορφιά ποῦ ἔκλειγε τὸ κύμα σὸ φιλεῖ του,
Σὰν ἦρθε καὶ τὸ χάρισε μ' ἐρωτικά παιχινιάκια
Εἰς τὴ γῆ του!

2

'Στὴν ἀμμουδιά μαζεύθηκαν θεότρελλα παιδάκια
Γιορτιάζουνε τὴ νειότη τους, γελοῦν, πηδοῦνε, τρέχουν,
Μὰ κάπου κάπου ἔρχονται κρυφὰ τὰ κυμυτάκια
Καὶ μὲ ἀφρὸ κατάλευκο τὰ φθάνουν καὶ τὰ βρέχουν.

Τέτοια γιορτὴ χαρούμενη νὰ μὴ σβυσθῇ γυρεύουν
Ἀπὸ τὸ παιδικήσιο τους, μὰ καὶ σοφὸ κεφάλι
Κι' ἀρχίσαν γιὰ μνημόσυνα μὲ τρέλλαις νὰ μαζεύουν
Ἄπ' τὰ χαλίκια ποῦλαμπαν κι' ἀσράφταν 'ς' ἀκρογιάλι.

. . . Ποῦν' τὰ περίσσια χρώματα, τὰ κάλλη τους ποῦν ἄναι;
Ποῦ νᾶναι ὅσα εἶχανε 'στὴν ἀμμουδιά σολιδια;
Στεγνώσανε καὶ πᾶνε!

—Ψεύτρα ὠμορφιά αἰώνια! καὶ τὰ καλά τοῦ κόσμου
Τὰ βλέπω ἴλιγο λάμπουνε καὶ σβύνουνε τὰ ἴδια
Καὶ χάνοντ' ἀπ' ἐμπρός μου!

Ἐν Πάτραις, 1884.

ΠΕΡ. Γ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΙΑΚΩΒΑΚΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ
Παράρτημα ΚΥΨΕΛΗΣ 7.ον